

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 448/2023-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **obce Svätý Kríž**, Svätý Kríž 152, IČO 00 315 508, zastúpenej advokátom JUDr. Romanom Škerlíkom, Letná 61, Spišská Nová Ves, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 73/2020 z 27. apríla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 4. augusta 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Cdo 73/2020 z 27. apríla 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T 10/2016 z 27. júna 2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 To 117/2016 z 1. júna 2017 bol obžalovaný ██████████ uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 2 a 4 písm. a) Trestného zákona. V tomto trestnom konaní si sťažovateľka ako poškodená uplatnila nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom v sume 19 577,61 eur, pričom rozsudkami okresného súdu a krajského súdu bola sťažovateľka so svojím nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie.

2.1. Žalobou podanou 1. septembra 2017 na okresnom súde si sťažovateľka uplatnila nárok na náhradu škody proti žalovanému ██████████ (ďalej len „žalovaný“)

v sume 19 577,61 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 19 577,61 eur od 14. januára 2010 do zaplatenia a náhradu trov konania, o ktorej okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 26/2017 z 11. januára 2018 rozhodol tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovel.

2.2. Proti rozsudku okresného súdu z 11. januára 2018 podal žalovaný odvolanie, o ktorom krajský súd uznesením č. k. 11 Co 171/2018 z 27. septembra 2018 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu z 11. januára 2018 zrušil a vec vrátil okresnému konaniu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.3. Okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 26/2017 z 31. januára 2019 vo výroku I žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 19 577,61 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 29. októbra 2015 do zaplatenia, a to všetko do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku, vo výroku II v zostávajúcej časti uplatneného úroku z omeškania žalobu zamietol a vo výroku III sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2.4. Proti rozsudku okresného súdu z 31. januára 2019 podal žalovaný odvolanie, o ktorom krajský súd rozsudkom č. k. 11 Co 129/2019 z 25. júna 2019 rozhodol tak, že podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil rozsudok okresného súdu z 31. januára 2019 vo výroku, ktorým okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 19 577,61 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 29. októbra 2015 do zaplatenia, a vo výroku o trovách konania. Zároveň sťažovateľke priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.5. Proti rozsudku krajského súdu z 25. júna 2019 podal žalovaný dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP (t. j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v otázke, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením z 27. apríla 2023 rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu z 25. júna 2019 a rozsudok okresného súdu z 31. januára 2019 vo vyhovujúcej časti a v časti trov konania zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že najvyšší súd na základe dovolania podaného žalovaným napadnutým uznesením arbitrárne zrušil druhoінстанčné rozhodnutie krajského súdu (rozsudok krajského súdu z 25. júna 2019), ako aj prvoinstančné rozhodnutie okresného súdu (rozsudok okresného súdu z 31. januára 2019) a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Podľa názoru sťažovateľky je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nedostatočne odôvodnené. Sťažovateľka nesúhlasí s právnym názorom najvyššieho súdu, že súd v civilnom sporovom konaní nie je viazaný výškou škody zistenou v trestnom konaní.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľke náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Podľa názoru sťažovateľky k porušeniu ňou označených práv malo dôjsť tým, že najvyšší súd na základe dovolania podaného žalovaným napadnutým uznesením arbitrárne zrušil druhoinštančné rozhodnutie krajského súdu (rozsudok krajského súdu z 25. júna 2019), ako aj prvoinštančné rozhodnutie okresného súdu (rozsudok okresného súdu z 31. januára 2019) a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľkou formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

9. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 59/2019).

10. Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že

ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

10.1. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

11. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu z 25. júna 2019 a rozsudok okresného súdu z 31. januára 2019 vo vyhovujúcej časti a v časti trov konania zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

12. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť sťažovateľky smeruje proti zrušujúcemu uzneseniu najvyššieho súdu, ktoré nie je konečným rozhodnutím vo veci, ústavný súd sa najprv zaoberal posúdením otázky, či táto povaha sťažovateľkou napadnutého rozhodnutia nebráni prijatiu jej ústavnej sťažnosti ústavným súdom na ďalšie konanie.

12.1 Po rozhodnutí vo veci sp. zn. II. ÚS 105/09 ústavný súd *mutatis mutandis* zastáva názor, podľa ktorého ak jeho rozhodovacia prax v minulosti spravidla nepripúšťala preskúmavanie rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorými boli zrušené v odvolacom konaní rozsudky prvostupňových súdov, s poukazom, že takéto rozhodnutie odvolacieho súdu nie je „konečným“ rozhodnutím vo veci a sťažovateľ má v každom prípade možnosť domáhať sa na ústavnom súde ochrany základných práv a slobôd podaním ústavnej sťažnosti proti konečnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré vzíde z konania nasledujúceho po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, je namieste na tomto názore zotrvať, avšak v záujme poskytnutia účinnej ochrany základným právam účastníkov občianskeho súdneho konania nie bezvýhradne.

12.2. Prípadmi hodnými odlišného prístupu sú najmä prípady takých zrušujúcich rozhodnutí, ktorými bolo porušené základné právo sťažovateľa ústavne procesného charakteru. Odmietnutím preskúmania ústavnosti postupu odvolacieho (dovolacieho) súdu a napravenia jeho pochybenia tohto druhu by bol totiž účastník vystavený v nasledujúcom konaní v niektorých prípadoch neodstrániteľným následkom aplikácie záväzného právneho názoru, ktorý je poznačený porušením ústavne procesných práv. Nebola by účinnou ochrana poskytovaná základným právam a slobodám fyzických osôb a právnických osôb ústavným súdom, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv a slobôd odstrániť prv, ako skončí konanie vo veci konečným rozhodnutím akceptujúcim právny názor vyslovený odvolacím súdom v jeho rozhodnutí postihnutom vadou spočívajúcou v porušení ústavne procesných práv účastníkov takéhoto konania (m. m. III. ÚS 46/2013, II. ÚS 542/2021).

12.3. Takto formulovaný a postupne sa stabilizujúci názor (napr. aj vo veciach sp. zn. II. ÚS 285/2010, II. ÚS 387/2010, III. ÚS 508/2011) si pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti v tejto veci vyžaduje, aby ústavný súd skúmal, či právny názor vyslovený dovolacím súdom v napadnutom uznesení kladie v celej jeho šírke na ďalšie rozhodovanie o sťažovateľkinej žalobe záväznú požiadavku vedúcu k porušeniu označených práv sťažovateľky, ktoré by pri prípadnom neskoršom ústavno-súdnom prieskume meritórneho rozhodnutia už neboli odstrániteľné.

13. Vychádzajúc z týchto úvah, ústavný súd posudzoval uznesenie najvyššieho súdu predovšetkým z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti jeho odôvodnenia, pretože i uznesenie dovolacieho súdu, ktorým sa konanie vo veci samej právoplatne nekončí, musí spĺňať požiadavky plynúce z viacerých čiastkových aspektov základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie. Aj rozhodnutie dovolacieho súdu, ktorým sa prvostupňové a druhostupňové rozhodnutie zrušuje a vec sa vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musí dosahovať takú kvalitu odôvodnenia, aká preň vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a tiež jeho výrok musí mať potrebný právny základ v ustanoveniach nielen procesného, ale i hmotného práva, ako aj náležitú oporu v odôvodnení. Nerešpektovanie najmä týchto požiadaviek by pri neskoršom ústavno-súdnom prieskume meritórnych rozhodnutí všeobecných súdov vo veci samej už nebolo napravitel'né. Ústavný súd preto skúmal, či postup dovolacieho súdu má pre sťažovateľku v budúcnosti z hľadiska prípadného neskoršieho ústavno-súdneho prieskumu meritórneho rozhodnutia neodstrániteľné následky.

14. Najvyšší súd v napadnutom uznesení vo vzťahu k dovolacej námietke žalovaného, že okresný súd a krajský súd sa v otázke viazanosti výškou škody v odsudzujúcom rozsudku vydanom v trestnom konaní odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, v podstatnom najprv poukázal, že ústavný súd v náleze č. k. I. ÚS 269/2011 z 23. novembra 2011 konštatoval, že ústavne súladný výklad § 135 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok účinného do 30. júna 2016 (teraz § 193 CSP) vyžaduje, aby súdy zúčastnené na rozhodovaní boli viazané odsudzujúcim rozsudkom vo vzťahu k všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia odsúdeného a okresným súdom boli zistené, to platí aj o zistení vzniku škody u poškodeného sťažovateľa v dôsledku protiprávneho konania odsúdeného. Najvyšší súd sa s týmto rozhodnutím ústavného súdu stotožnil, pričom zdôraznil, že ústavný súd hovoril o vzniku škody ako o základe, nie o jej výške, ako to okresný súd a krajský súd nesprávne interpretovali. Podľa názoru najvyššieho súdu výrok rozhodnutia (odsudzujúceho rozsudku, pozn.) o tom, že bol spáchaný trestný čin, nerieši rozsah a výšku škody ani vtedy, ak je odškodniteľná ujma pojmovým znakom trestného činu. Súd v civilnom sporovom konaní preto nie je viazaný v zmysle § 193 CSP výškou škody (R 22/1979, s. 196 zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk), ale súd si musí urobiť o výške škody vlastný zodpovedný záver podložený úplným zistením skutkového stavu veci (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Cdo 68/2019 z 29. januára 2020 vo veci náhrady škody spôsobenej trestným činom medzi totožnými sporovými stranami). Najvyšší súd v napadnutom uznesení zároveň uviedol, že v zmysle uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1 Obdo 41/2011 zo 17. mája 2012 občianskoprávny súd nie je viazaný výškou škody, aj keby bola vo výroku trestného rozsudku presne vyčíslená, keďže v trestnom konaní sa výška škody spravidla nezisťuje presne s výnimkou prípadov, keď trestný súd rozhoduje aj o nároku poškodeného na náhradu škody podľa § 287

Trestného poriadku (R 47/1954, R 27/1977 a R 22/1979). Nadväzujúc na uvedené, najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal, že ustálená judikatúra z hľadiska aplikácie § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (teraz § 193 CSP, pozn.) vyvodila, že ak je v čase rozhodovania civilného súdu právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté, že bol spáchaný trestný čin, je súd viazaný výrokom, že bol trestný čin spáchaný, a výrokom, kto ho spáchal; súd je pritom viazaný výrokom, nie odôvodnením trestného rozhodnutia. Z výroku o vine je však treba vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu i skutkovú časť s tým, že rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatel'a (R 22/1979). Rozsah tejto viazanosti je teda daný tým, do akej miery sú znaky skutkovej podstaty trestného činu zároveň významnými okolnosťami pre rozhodnutie o uplatnenom nároku (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 101/2012 z 27. júla 2015).

14.1. Najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že žalovaný vo svojom dovolaní poukázal na doterajšiu rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, ktorá sa týka viazanosti súdov rozhodujúcich o žalobách o náhradu škody iba výrokom o vine a treste (§ 193 CSP), ako aj na publikované rozhodnutia pod R 47/1954, R 27/1977, R 22/1979. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení stotožnil s názorom žalovaného, že medzi výškou škody uplatnenou v adhéznom konaní a výškou škody rozhodujúcou pre posúdenie trestnej povahy skutku môže byť zásadný rozdiel.

14.2. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd v napadnutom uznesení dospel k záveru, že dôsledkom toho, že krajský súd (ktorý sa plne stotožnil s právnym posúdením súdu prvej inštancie) sa pri riešení dovolaním nastolenej otázky odklonil od už uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu (ktoré reprezentujú vo vzťahu k posudzovanému problému ustálenú judikatúru dovolacieho súdu), bolo, že žalovaný v dovolaní opodstatnene namietal existenciu ním uplatneného dovolacieho dôvodu, ako aj dôvodu prípustnosti dovolania, na ktorý sa dovolaním poukazovalo. Najvyšší súd preto napadnutým uznesením zrušil druhoінстанčné rozhodnutie krajského súdu (rozsudok krajského súdu z 25. júna 2019), ako aj prvoінстанčné rozhodnutie okresného súdu (rozsudok okresného súdu z 31. januára 2019) a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

15. Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé a zrozumiteľné a konanie nevykazuje znaky podstatných pochybení procesného charakteru. Najvyšší súd v napadnutom uznesení náležite poukázal na to, ako sa okresný súd a následne aj krajský súd pri posúdení otázky viazanosti súdu výškou škody zistenej v trestnom konaní odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, pričom v tejto súvislosti najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal aj na konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu.

15.1. Podľa názoru ústavného súdu z uznesenia najvyššieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Najvyšší súd pri rozhodovaní a odôvodňovaní svojho právneho záveru správne interpretoval a aplikoval ustanovenia relevantných právnych noriem, jeho závery sú dostatočne odôvodnené a nevykazujú žiadne znaky svojvôle. V súvislosti so sťažovateľkou deklarovanej prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie (najvyššieho) súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníkov konania. Podstatou je, aby postup príslušného súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný, aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

16. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľky dospel k záveru, že sťažovateľkou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľkou napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom týchto práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

17. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie označených základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu